

hvad angår ligestilling. Er det ikke et stort problem for en minister, der er ansvarlig for det her område, at se, hvordan Danmark sakker længere og længere bagud, hvad angår kvinder i topledser, hvad angår mænds barsel? Vi snakker 18 dages barsel i snit til fædrene i Danmark mod 271 dage ... nej, lad mig spørge: Er det ikke ministerens målsætning, at det bliver muligt for mænd og kvinder at tage lige lang barsel, og at mænd og kvinder også rent faktisk gør det til gavn for børn, fædre og mødre?

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen): Jo, jeg synes, at mor og far skal sørge for at deles om barselorloven. Det giver også en masse gode oplevelser, og det betyder enormt meget for ligestillingen. Og det mener jeg vi har skabt nogle glimrende rammer for at man kan gøre.

Kl. 15.45

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S): Det glæder mig da meget, at ligestillingsministeren er begejstret, både når vi taler om ligeløn og ligestillingslønstatistikker.

Men når man nu kigger på, at Danmarks arbejdsmarked består af rigtig mange små og mellemstore virksomheder, og vi så samtidig har en lov, der om ligelønsstatistikken siger, at der skal være mindst 35 ansatte, hvoraf der skal være mindst 10 kvinder og mindst 10 mænd, så lad mig give et eksempel: En virksomhed, hvor der er 50 mænd og 6 kvinder ansat, vil så ikke være omfattet af den her ligelønsstatistik.

Ministeren siger så, at det ikke er nogen undskyldning for ikke at give ligeløn. Det er rigtigt nok. Men hvorfor bliver de her virksomheder ved med at underbetale kvinderne? Hvorfor er det så vigtigt for ministeren, at ikke også den her gruppe af virksomheder kommer frem i lyset, så vi kan se uligheder som ulige løn? Er det tilfredsstillende for ministeren, at der kun er 15 pct. på det private arbejdsmarked, som er omfattet af ligelønsstatistikken?

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen): Jeg synes, at ligelønsstatistikken er et udmærket redskab, og den er jo udformet sådan, som den er, fordi vi dels ville sikre en enkel ordning, dels samtidig ville sikre en bevarelse af den enkelte lønmodtagers anonymitet. Det er jo der, skillelinjen går mellem Socialdemokraternes syn på

ligelønsstatistikken og regeringens syn på den. Vi har valgt denne model.

Men statistikken står jo ikke alene. Der er jo en række andre initiativer, bl.a. guiden til, hvordan man bedst arbejder med ligeløn og sikrer ligeløn i virksomheden. Der er det helt afgørende, at man fra virksomhedens side er meget bevidst om, at man vil sikre, at man udbetaler ligeløn og altså får fjernet det her uforklarlige løngab.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg er nu ikke helt sikker på, at man rundt omkring i Danmarks lønmodtagerkredse er enige i, at det her er en enkel ordning – kun på den måde, at kun 15 pct. er omfattet af den. Det gør selvfølgelig, at den er mere enkel.

Men hvorfor kan det lade sig gøre, at der godt må være åbenhed omkring løndannelse i den offentlige sektor, at det der med ligeløn kører ganske glimrende i den offentlige sektor, og der så skal være den forskelsbehandling? For jeg går ud fra, at det, vi taler om her, er ligestilling. Men jeg ser en klar forskelsbehandling mellem det offentlige arbejdsmarked og det private arbejdsmarked. Hvordan kan ministeren leve med det?

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Det kan jeg, fordi jeg har respekt for, at det er den enkelte lønmodtager, der selv vælger, om den pågældende vil gøre sin løn bekendt over for andre, eller ønsker selv at have de oplysninger og ikke videregive dem til andre. Og det forslag, der jo oprindeligt blev fremlagt, da Socialdemokraterne sad i regering, gik jo meget langt i forhold til, at man faktisk den vej rundt kunne offentliggøre, hvad det var for en løn, den enkelte lønmodtager fik.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det ville måske også betyde, at man fik lidt bedre oplysning på området. Men jeg tog nu ikke ordet for at sige det.

Ministeren sagde, at hun ønskede et stort fokus på ligestillingsområdet. Det er jeg ikke i tvivl om at ministeren gør. Men spørgsmålet er så, om ministeren vil gøre noget ved det. Her var det jo så i relation til f.eks. Folketingets nedsættelse af et ligestillingsudvalg. Jeg er fuldstændig klar over, at det ikke er regeringen, der bestemmer det. Men regeringen er jo ligesom udsprunget på basis af en gruppering i Folketin-